

סתמיות בלבוש חדש

וסניחה למים לשטוף את ידי.
המים אינם חודצים בני.
אבל קר.
או אז אני נזכרת שאני חייה
לאני מחייכת אל זראי
מתוך פנים זרות.
ונזכרת. אני מונה ספרות.
קודאת
בשמית ספרים. אני מנסה
להזכר
בעינים. כנצב השער. כשעם
העור.

הדברים מהימנים. הם קורים בי
כל רחיצת בוקר — אבל מה כי
כל אינזנסאר הפעולות הסתמי
הזה מזדיק את שירשמו בדפוס
יבשירות בנקודות דווקא; מה כי
סודת משפטים דלים-ילדותיים אי
לה עשיר לשוחת למכשם בומבאי
טסי כגון. אראז אני נזכרת שאי
ני חיהי. (אז ארז) משפוח שירית
או יחוד משפוח כל-שהא. מפי
שוח שירית ויחוד משפוח אי אפי
שר למצוא גם בשורות המסימיות
את. השירי והמביאות איתו אל
המאנסה שלה

אני מנסה לספר אנדות
לילדים שאינם שלי.
אני איססת כח להבין שוב.
להבין עוד. אני משנסת
סבלנות לשמוע מחדש
את כל הדברים הצפויים.

אכן. בשחוחת אלו ניתן למצוא
את מרכיבי היסוד של הלך-הרוח
האופייני לריצה שני: הנסימנסאי
ליות (אנדות לילדים שאינם ש'
ל) והסתמיות הרוחנית המוחלטת
(כל הדברים הצפויים). ששורות
אלו ניתן גם ללמוד על ררך. הרי
לתן של השורות הקודמות. המ'
פרסות את תהליך הריצה וסגנית
הספרות. המצב זרעשי המנסימני
סאלי והסתמי שפחה סמספוח מ'
דוסת לכל פרט הקשור בו באודח
שירי או סקרי. כיוון שהוא עצמו
חסר הגדר ויחוד אין הוא עשוי
לספק לכתיבת עקרון של סלקציה
או קנה-מידה להבנתה בין שיקר
ותפל.

חוסר הסלקציה וקנה-המידה נזי
כר ככל תחום מתחומי שירי המ'
שר. כשנססה רינה שני לשלוח
את ידה בליריקה בעלת אופי ה'
נותי. עלול להתקבל פשהו סעיין:
אוסרים שהיה צעיר כשבתר
למות קשה לפעמים
לדעת בדיוק. אבל מותו
פינה חיים שלמים
אשר באים בעבירה. משום
שכך קלה החרטה
ואין מקום וסמן להשחאה'
(לזכרו של מאיר)

בית כגון זה המעלה על החכ'
דן בצורה חריפה כל כך — בל'
שונו ובתוכנו — חיבורים של תל'
שירי בית-ספר בעלי נטיות סיכאי'
פיוניות (משפס כגון). קשה לפע'
מים לדעת בדיוק). אינו נכרל ב'
אודח מהותי סן השורות שצוטטו
קודם לכן. האופי הנסימנסאלי
של המחשבה על המט תאווב
(אוסרים שהיה צעיר כשבתר ל'
מותי) מצטרף לסתמיות המוחלטת
של השימוש בכימייים כגון. חר'
סח'. מקס'. גמן' ולהשחאה'.
שאין בהם כחנה מסמית וסדווי'
קת. להוציא. אולי. את הכחנה ל'
גלגל במלים. מחשבות'. עזות בי
כיוון זה עשוי להפיד הצידוף. הרי
יים שלמים אשר באים בעבירה'.
שכו באה רינה שני ללמד על עצי'
מה. שם היא. כמו כמה פייסנים
צפירים אחרים. הציצה במאסריו
של ג. שלום החליטה לשוחת ל'
כתיבתה. שרשיות'. עכרית או
קאריס (מפחה זו פמגלה-בשירים
לא פעמים שבספר החדש. רינה
שני פמגלח באידייתים תלפתיים:
אבל ראיתי עורבה שפרחה'. או
גם מתעטפת בזימורים יהודיים כ'
שרים: אהבתי עליך כסלית תפי'
רתי).

הסתמיות הרגשנית מתגלה בר'
תד תוקף בשפעת הציווריים. ניתן
לחלק שפשה זו לשלושה סוגים:
צידים סתמיים. נמצע סטבעות ל'
שח שחוקות. המתייסלים לבסא
מצב רגשי. כגון: מפציר-המלים.
המלים מסכות ספני כמו דסי'.
שפעים סורחיים'. השירים אשר
זרסו בעזרקיווי ציורים צבעתיים
יוסרניים. שחם סריוזי האצות. קר
ריהרוח וההגיונית והמותה של
-עיר זרהי. כגון: דגים נוספי כד'
כוד ואחלטה שטים בים נוסר'.
או. מפעלת חיצו שבים סרחסים
אל מרחקים סנוליים' צידים חסי'
די כל סמספוח תאורית. דוגמה
סובה ביותר לציוורים פסוג זה
עשר לשמש שם הספר עצמה. ים
(הסוף בעמוד 15. סור 5)

כתיבתה של רינה שני. כפי
שהיא מתגלה בקובץ שיריה החד'
דסי'). לא השחנתה שני' מהותי.
סמו שירי. עיר זרהי. חקובץ הרי
קודם. עומדים גם רוב השירים
החדשים על בליל היגדים ודיסר
ים. המבטא מצב פתמיד של רבי'
שנות סתמית רינה שני נסמאח
תמיד בתהעפורות רגשית בעלת
אופי סוכללו: התעוררות שאינה
נולדת סכח סעורד סונרד ואינה
סובילה למסקנות רגשיות ספסיצי'
יות. סיכן הריכר המובחק של שירי'
ריה — סיסן הריכר המוסחק של
כל כתיבה סנסימנסאלית ירודה—
הינו המסחוחת למצב הרגיש באי'
שר הוא. השכפוך כהיגדים סאי'
תיטיים. שהפאחוס כהמש כהם מי'
סרה בפני עצמו. כמו שירי הספר
הקודם ששרים על הקודא גם שירי'
רי הספר החדש עייפות שמתוך
התרגעות רגשית בלתי סוסברת
ובלתי נחוצה. לעתים קרובות אפי'
שר לתח אסח ככנות הסיבייקסרי
בית של הסחברת. אך רק לעתים
רחוקות ביותר אפשר לראות בי'
כתיבתה שידה בעלת זכות קידם
כרשות הרבים. הוהות היסודית.
שבין השירים החדשים לעיריים הרי'
קודמים נשכרת. למרות שינויים
במבני השירים. בלשונם ובסוג
המאגרייה השירית המספסת בי'
הם. אדרכא. השינויים ההיצוניים
מבליטים את המקור המשותף.
ההתפתחות העיקרית החלה בני'
כתיבתה של רינה שני ניכרת (בי'
חלקים רבים של הספר החדש)
ביותר על מחסן האביזורים הס'
יוטיים. ששיח לשירי. ציר זרהי'
אופי ליסראטי כלכך. סחוד הס'
תגלות לסח גאופייני לשירה הצעיר'
זה שלנו. העליחה רינה שני להיחד
לץ כסידה ססרייבת מהמעטה הצכי'
עני שהחעטטה בני קודם לכן. מרוב
שיריה החדשים נעלמו האצות. הברי'
כוריים. קודיהיח. הדוגיות הסחית.
צדפות הרוח. וסכיתית הלילה. ומפי'

בר לקארטוני התמאודה המאובקים
נגלה אור היס. דא עקא. שאור
היום סגלה דברים שניצבצו מפ'
בר למעטה הצכעווי במעומעם —
כבהירות וללא רחמים. הגוף של
סולמי הירח. סוליל העשן הק'
רועים'. שירת סרדינאל הלילית'
ומודרנות הלילה' בציר כגון. אש'
כבהי' (עיר זרהי). עירר אראמח'
עני. לעומתו. מביאים איתנו שירי'
סוף שבוע' שבספר החדש. לנגף
מהימן עלינו מהחלק:
אני פותחת את הכרי

*) ים נעול. שירים מאת רינה
שני. מוצאת הקיבוץ הכאחד. תל-
אביב 1963.

הסתמיות הרגשנית מתגלה בר'
תד תוקף בשפעת הציווריים. ניתן
לחלק שפשה זו לשלושה סוגים:
צידים סתמיים. נמצע סטבעות ל'
שח שחוקות. המתייסלים לבסא
מצב רגשי. כגון: מפציר-המלים.
המלים מסכות ספני כמו דסי'.
שפעים סורחיים'. השירים אשר
זרסו בעזרקיווי ציורים צבעתיים
יוסרניים. שחם סריוזי האצות. קר
ריהרוח וההגיונית והמותה של
-עיר זרהי. כגון: דגים נוספי כד'
כוד ואחלטה שטים בים נוסר'.
או. מפעלת חיצו שבים סרחסים
אל מרחקים סנוליים' צידים חסי'
די כל סמספוח תאורית. דוגמה
סובה ביותר לציוורים פסוג זה
עשר לשמש שם הספר עצמה. ים
(הסוף בעמוד 15. סור 5)

סתמיות בלבוש חדש

(סדר מעמוד 10)

נעיל" — צירוף אבסורדי. הענין לסי דוגמת הכתוב „גל נעול" (ר) משבש לחלוטין את הענין התאורי שבכתיב זה. מעיין „גל" יכול ל" היות נעולו לא כן (ים). הניתן להזכיר בדרכים שונות. שכל אי חת מהן הסרת שחר סמך באחר תה (ים נעיל מלשין מנעול יסמא מלשין נעליים על כך ניתן אולי ללמד מצידי אבסורדי נוסף: גר ים אבר איסר אחי במנסי"ו) צ" יורים סמך זה מצויים בספר ב" ספע. עתה בונים את הכתים מ" לבני שתיקה חסה". החליקי על מותי כעל פרוזה הל בלב כנשפ" וכר וכו'.

הניסח החדש. שמשחה ריגה שני לסירחה. אינו כסנה. אסא. את מהיחס. ניתן להחליף כבוד שירים בנוסח יסן גנן. אבני ר" סמותי. „שליחה שירי פעמונים" או „שינה של ענויים בשמות. נר סה נתן זר גנן. האם אלה שסס עכסיה האס" אי-אם עברני אז המועד. איה איר". אפשר להת ליה לשי סלוגנת בנוסח. המיק/ בטפיסת החזלים / בערסלי ה" צל / בסהף העזיקותי בלשון. מ" דיברתי לפי המאנירה. המהלכת עתה בשוק הספרותי שלנו (הם איכריס צפון אי / דרום אי / הם אישיים יבצ אי / הם יחסית) אך לכלא את הדיקנות המהותית — כנראה אי אפשר.